

การเดินทางสำคัญที่ระหว่างทาง

อาทิศย์ ตິมนวอล

สำนักพิมพ์ภาคประชาสังคม ส.ส.ก.

Miss Grand Lijiang หรือที่เราได้เรียกกันในามน คุณพีขณะนี้ได้พาเราซิกแซกแหวกวงล้อมของรถติดออกมาจนถึงบริเวณชานเมืองแล้ว ทีมงานคุณภาพของเราที่พยายามข่มตานอนหนีจากความจริงอันโหดร้ายก็ไม่สามารถหลับได้ลงอีกต่อไปไหนจะรถติด ไหนจะถ้อยคำพรูสวาทที่ปลิวว่อนไปทั่วทั้งคันรถ นำแปลกที่อีกครอบครัวหนึ่งซึ่งโดยสารมากับเราด้วยกลับนั่งเหมือนอนุสาวรีย์บู๊นบั้นไม่มีผิด (หรือจริงๆ แล้วปลงได้ก่อนเรา) ...ตั้งแต่พ้นเขตเมืองมา ความสงบ ความเย็นฉ่ำ ความธรรมชาติก็เริ่มเข้ามาแทนที่ให้อารมณ์แบบออกต่างจังหวัดจริงๆ พอมองไปข้างหน้าก็เห็นภูเขาลูกใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ดูน่าเกรงขาม ไซ้แล้ว นั่นคือจุดหมายปลายทางของเราในวันนี้ ยิวี่หลงเสวี่ยชาน หรือภูเขาหิมะมังกรหยก (玉龙雪山) แต่ที่น่าตื่นเต้นกว่าคือต้องมาคอยลุ้นว่าฝนจะตกลงมาให้ทริปเราล้มหรือไม่ เพราะการมาของฝนเท่ากับเราจะทำกิจกรรมไฮไลต์ขึ้นกระเช้าไปบนยอดเขาไม่ได้ และนั่นคือหายนะ

ระหว่างทางคุณพีได้พาชาวคณะแวะข้างทางอย่างงงๆ แต่ก็พอสังเกตได้ว่า จุดนี้มีนักท่องเที่ยวแวะลงมาถ่ายรูปกันพอสมควร ลักษณะพื้นที่แถวนี้เป็นทุ่งกว้างๆ ริมถนน มีดอกไม้ขึ้นเบาๆ ให้ดูไม่โล่งจนเกินไป จากหลังเป็นภูเขาหิมะมังกรหยกที่ตอนนั้นบนยอดเขาถูกปกคลุมด้วยเมฆทะเลหมอก ขวนให้ลุ้นทุกวินาที คุณพีหันมาแจ้งกับพวกเราว่า 十五分 (สิ่ออู่เฟิน) เรียบๆ แต่หนักแน่น เป็นอันรู้กันว่าใช้เวลา 15 นาทีสำหรับ RC แรกนี้ ทันใดนั้นเอง ครอบครัวสามพ่อแม่ลูกก็เปิด

ประตูลงรถไปโดยอัตโนมัติ เหมือนว่าใส่โปรแกรมมาแล้ว พร้อมกับลงไปถ่ายรูปแบบเก๋ๆ พอเป็นพิธี ชาวเราเห็นดังนั้นก็เลยอัญเชิญองค์บางแสน องค์หัวหินมาลง รีบวิ่งข้ามถนนไปถ่ายรูปกันอย่างบ้าคลั่ง เครือท่าถ่ายรูปในแบบที่ไม่คิดว่าปกติสำหรับคนแถวนั้น และหนึ่งในนั้นต้องมีท่ากระโดดซิกเนเจอร์แบบบางแสนสไตล์ เรากะโดดกันอยู่นาน เปลี่ยนท่าไปหลายท่ามากจนเริ่มรู้สึกว่ายาว เย็นเกิน 15 นาทีแล้วนี่หว่า พลังหันไปมองที่รถซึ่งจอดอยู่อีกฝั่งของถนน เห็นเป็นร่างของสามพ่อแม่ลูกนั่งรออยู่ในรถแล้ว พวกเรารีบทะยานออกจากจุดนั้นทันที เพราะถ้าไปช้ากว่านี้คุณพีได้เชื้อดเราทิ้งไว้ข้างทางแน่ อีพวกคนไทยนี่มันแยจริงๆ (คุณพีคงคิด) พอขึ้นรถมาได้ก็ทำไฮสื่อกัน

โดยมิได้นัดหมาย เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เข้าใจว่าครอบครัวนี้คงถ่ายรูปลูกที่เรานั่นแล้วขึ้นรถเลย นี่ไม่คิดจะตื่นเต้นกันหน่อยหน่อยหรือ...ว่าบป ถึงเราจะมาช้า แต่คุณพี่ก็ไม่ยอมออกรถ แถมยังมีอาการเหมือนตอนที่ยังไม่ได้ออกนอกเมือง เธอต่อสายโทรศัพท์หาเครือข่ายของเธอแล้วบ่นอะไรบางอย่างรัวๆ ทำทางเหมือนจะบอกว่าเกิดเหตุขัดข้องบางประการทำให้ยังไม่สามารถออกรถได้ แต่ก็ใช้เวลาอยู่นานพอสมควร ระหว่างนั้นเราก็ตีมด้าทำทางกระวนกระวายของคุณพี่ไปจนสติเราจะแตกซะเอง

ในที่สุดชาวเราก็มาถึงจุดนัดพบจุดแรกกันซะที เป็นลานจอดรถต่างๆ ที่มีรถตู้ รถแวน และรถทัวร์มากมายทยอยเดินทางเข้ามาจอดกันเนืองๆ เราก็ได้แต่มองดูสถานที่จัดแสดงโชว์จางอ้อไหมวอย่างหมอด้ายตายอยาก อยากยืนตรงนั้น ที่ฉันเคย (จะได้) ยืน...หลังจากที่คุณพี่จ้อตลกเข้าซองเสร็จก็บอกให้เรารอสักครู่ แล้วหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ระหว่างนั้นก็สังเกตเห็นว่า คณะทัวร์อื่นๆ ที่มาพร้อมกันกับเราต่างก็สวมใส่เสื้อกันหนาวนวมแบบคล้ายๆ กันทั้งนั้น นวมแบบยาวถึงหน้าแข้ง สภาพภายนอกดูหนาวเกินเบอร์จนให้ความรู้สึกที่ว่าเรากำลังจะตะลุยหิมะในแถบไซบีเรีย และไม่ใช่ว่าทุกคนที่จะรอดกลับมาได้ ในมือของแต่ละคนมีอาวุธคู่ใจ เป็นกระป๋องยาวๆ คล้ายกับไบกอนบ้านเรา มันคือ “กระป๋องออกซิเจน” (氧气瓶 หย่างซีมิง) ที่เราไปฝันและถามหามาตลอดนั่นเอง จากเครื่องเคราทั้งหมดยิ่งทำให้เรารู้สึกไม่ได้ว่า “เราจะตายไหมนะ” มันดูเป็นทรมานบันเทิงชอบกล อยู่บ้านดีๆ ไม่ชอบ ชอบออกมาแอคเวนเจอร์ เจอของแข็งเข้าไปแล้วสิ เอ๊ะ...แล้วพวกเราล่ะ ตอนนี้นัดเรามีแค่เสื้อกันหนาวไม่หนาไม่บางคนละตัว พร้อมพรอพที่คิดว่าน่าจะกันหนาวไหว เห็นคันอื่นๆ เขาหยิบมาจากท้ายรถ คือมีเตรียมไว้แล้วพร้อมสรรพหยิบจับสะดวก แล้วพวกเราล่ะ...พอสิ้นความคิดเท่านั้นแหละ คุณพี่วิ่งกระหืดกระหอบมาจากรถตู้คันที่เพิ่งจะจอดได้ไม่นานทางโน้นพร้อมเสื้อกันหนาวนวม และกระป๋องออกซิเจนพะรุงพะรังตรงดิ่งมาทางนี้ ทีนี้ก็เลยถึงบางอ้อว่า อ้อ ที่คุณพี่เขาดูนอยด์ๆ ดูไม่ค่อยพร้อม ต้องคอยโทรศัพท์เข้าเย็นขนาดนั้นก็เพราะคุณพี่เขาไม่พร้อมจริงๆ นั่นแหละ (ตั้งปี๊ะ) นางไม่มีจะให้ เลยต้องรอเครือข่ายรถเช่าด้วยกันเอามาให้สินะ โอเค เข้าใจได้ คุณพี่ได้พยายามอย่างดีที่สุดแล้ว

ตอนนี้คุณพี่ได้แปลงร่างเป็นไกด์สาวผู้ปราดเปรียวไปแล้ว ไอ้เราก็เห็นว่ามาส่งแล้วก็รอรับกลับ ที่ไหนได้ นางมีภาระมากกว่านั้น เธอนำพวกเราตามฝูงชนเข้าไปในอาคารหลังใหญ่หลังหนึ่งซึ่งมีคนอัดอยู่ในนั้นประมาณค่อนข้างโลกเห็นจะได้ ทุกคนสวมใส่เสื้อกันหนาวนวมคล้ายๆ กันแต่คนละสี ดูก็รู้ว่่าสีเดียวกันคือมาด้วยกันเป็นคณะมือก่ากระป๋องออกซิเจนแน่น และต่อคิวยาวไปจนถึงวงแหวนดาวยูเรนัส คือแถวยาวมาก ขดกันไปมาจนหาหัวแถวไม่เจอ ด้วยความที่พวกเราใหม่กับพีลด์นี้มาก ก็ได้แต่เดินตามครอบครัวสุขสันต์สามพ่อแม่ลูกไปติดๆ อย่างไม่ลดละ เกิดอะไรขึ้นอย่างนั้นเราก็อ่านร่วม

ทาง อย่าทำอย่างว่างกันเลยจริงๆ แล้วเรากำลังเข้าแถวเพื่อที่จะไปส่งจุดหมายถัดไปคือบริเวณต้นเขาหิมะมังกรหยกนั่นเอง แล้วแถวยาวขนาดนี้จะไปถึงกี่โมงกัน...เริ่มหนักใจ แถมฝนข้างนอกก็ไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด ถึงจะไม่ได้ตกหนักอะไรขนาดนั้น แต่ฝนก็เป็นศัตรูตัวฉกาจของเราในวันนี้ เราไม่แฮปปี้กับฝน เท้าที่สังเกตรอบๆ ก็พบว่า มีแต่คนจีนด้วยตัวเองนี่แหละที่มาเที่ยว จะว่า 99% เลยก็ว่าได้ ยิ่งทำให้เราเคืองคิ้วหนักขึ้นไปอีก แฮ้อ ไม่คิดจะมีชาวต่างชาติมาเที่ยวบ้างจริงๆ เหรอ แต่คุณพี่ก็ทำให้เรารู้สึกอุ่นใจขึ้นมาพอสมควร เพราะหลังจากที่ปล่อยเราเข้าไปในแถวแล้ว คุณพี่ก็หายไป ที่จริงแล้วเธอสั่งเหตุการณ์อยู่ด้านนอก คอยมองหาเราว่าเราไม่ได้หลงไปไหนไซ้ไหม ยังอยู่ในแถวเนาะ อะไประมาณนั้น ซึ่งใจมากครับคุณพี่...

to be continued

Small Tips

ก่อนมาเที่ยวครั้งนี้ เรารู้อยู่แล้วว่าจะต้องขึ้นที่สูง แล้วไม่ใช่สูงธรรมดา สูงจากระดับน้ำทะเลเป็นหลายพันเมตร ซึ่งความสูงระดับนี้จะทำให้เกิดอาการที่เรียกว่า Altitude Sickness หรือ 高山症 (เกาซานเจ็ง - แพลตตรงตัวก็คือ โรคภูเขาส่ง) อาการนี้เกิดจากภาวะขาดออกซิเจน ออกซิเจนไม่พอ ทำให้เกิดอาการต่างๆ ตามมา เช่น ปวดหัว นอนไม่หลับ เหนื่อยง่าย ฯลฯ และอาการอาจจะรุนแรงมากขึ้นจนเสียชีวิตได้ โดยเฉพาะคนที่ยังฝึกฝนเดินทางขึ้นที่สูงต่อ...ได้ยีนแบบนี้แล้วเหมือนเอาชีวิตไปทิ้งเลยยังไม่รู้แะวิธีแก้ไขเบื้องต้นคือ เราสามารถกินยา (เม็ด) กันไว้ก่อนเมื่อรู้ว่าจะต้องขึ้นที่สูงขนาดนั้น ห้ามลืมนกินเด็ดขาด แล้วเมื่อไปถึงที่แล้วก็ให้ใช้ออกซิเจนกระป๋อง (氧气瓶) เป็นอีกตัวช่วยหนึ่ง ก็จะทำให้สามารถท่องเที่ยวต่อไปได้โดยสวัสดิภาพ